

jeg vilde have sat stor Pris paa, om den ærede Forslagsstiller havde medtaget dette Spørgsmaal om Ægtepagter; der er jo saa meget mere Grund til at ønske dette, som man maa erindre, at den ærede Justitsminister ikke har udtalt sig uvenlig om denne Sag. Om vi her skulle gaa den samme Vej som i Norge, staar imidlertid noget tvivlsomt for mig, thi af det Lovforslag, som blev fremlagt i Norge, dels af Kommissionen og dels fra Departementet — det var et meget vidtløftig Forslag, idet det indeholdt ca. 60 Paragrafer — vil man se, at Kvinden, uagtet hun skulde have Ret til Raadighed over sin Formue, dog ikke skulde være myndig, men at Vidnerne skulde indsættes i Overformynderiet eller bestyres af en Kurator eller Børge. Det forekommer mig, at dette Princip er urigtigt. Er Konen myndig, før end hun bliver gift og efterat hun udtræder af Ægtefættets, naar hun bliver Enke, saa ser jeg ikke, hvorfor man ikke skulde tillade, at hun under sit Ægtefælskab var myndig over sin Formue, som ved en Ægtepagt blev oprettet (K. o. f. d. Men Fristelsen fra Mandens Side?). Ja, det ærede Medlem vil jo indrømme, at, naar Konen skal indtage en selvstændigere og mere myndig Stilling end tidligere, maa hun vel ogsaa kunne modstaa Mandens Frivillige endog i det Tilfælde. Altsaa, dersom Lovforslaget skal gaa videre, kunde jeg ønske, at vi maatte tage Ægtepagterne med. Selvsølgelig er det ikke min Mening, at Ægtepagter ikke skulle thinglæses overfor tredje Mand, hvad enten de indgaas, før Ægtefættets sluttes eller efter dette, og hvad enten det sker med Mandens Samtykke eller mod dennes Villie. Denne Thinglæsning vil være ubetinget nødvendig overfor tredje Mand. — Dersom den Tanke, jeg her har tilladt mig, at udtrykke, skulde vinde Anerkendelse, vil jo deraf følge, at Lovforslaget vil blive væsentlig af omformet, og om dette lille Lovforslag kan bære Alt, hvad jeg her har opstillet, veed jeg ikke. Dette Lovforslag har jo kun 1 Paragraf, medens det norske Lovforslag havde ca. 60, hvoraf de 59 kun angaa det Spørgsmaal, jeg nu har bragt frem; men jeg tror, at man dog mulig kunde faae Lovforslaget omarbejdet. I denne Henseende er jeg ikke enig med den sidste ærede Tale, thi jeg tror, at det foreliggende Spørgsmaal er et Samsønds-spørgsmaal, der maa komme frem. Det har jo været fremme i England og i Sverrig, og i disse Lænder er man jo naaet til et Resultat, og ligeledes i Norge, hvor man vel ikke endnu har naaet et Resultat. Jeg tror, at det Heldigste var, at Lovforslaget kunde gaa til et Udvalg, og at man der i Forening med den ærede Minister gjorde et virkelig alvorligt Forsøg paa at give Kvinden en heldigere Stilling med Hensyn til Formuesretten end den, hun nu indtager.

Kruse: Den sidste ærede Tale og jeg

**

have grumme let ved at blive uenige; thi han talte om Noget, som jeg i Forhold til Lovforslaget vilde kalde en Elefant, medens jeg har talt om denne Nyg, der ligger for. Jeg betragter ogsaa det Spørgsmaal, han omhandlede, som et Samsønds-spørgsmaal, men saaledes betragter jeg ikke det Spørgsmaal, der omhandles i Lovforslaget. Dette betragter jeg snarere som et lille Stud af den ærede Forslagsstillers Bestræbelser paa et Omraade, som skulde vise en Slags Joraaersgrøde i Thinget; men jeg tror, at den ærede Forslagsstiller maa være kommen til at se, at han har taget feil i denne Henseende. Ja, dersom det ærede Medlem vilde komme med et Lovforslag, der indførte Særeie i Stedet for det bestaaende Sameie, saa vilde jeg ogsaa være meget villig til at tage det under meget nøie Overveelse, thi det vilde være en Reform; men hvad den ærede Forslagsstiller vil, er at sætte en lille bitte ny Klub paa den nuværende gamle Klædning, hvorved der efter min Opfattelse kun kan bringes Splid ind i Ægtefættets og Splid med Folk, der kommer i Forhold til de paagældende Ægtefolk. Der vilde dagligdags blive Spørgsmaal mellem Mand og Kone, om Dette eller Hint er i Særeie eller ikke, og ligeledes vilde der dagligdags blive Spørgsmaal derom for Familien. Det er et Forslag, hvortil jeg ikke kan give min Stemme. Jeg tror ikke, at det kan bringe Andet end Ulykke, i Stedet for at det skulde rette paa den Skade, der kommer af det nuværende Forhold. At der kommer Skade deraf, ser jeg lige saa godt som den sidste ærede Tale; men derfra at slutte til, at man med Nødvendighed maa gaa ind paa dette Lovforslag, er temmelig rask. Jeg glemte før at omtale, hvad det ærede Medlem for Præstø Amt's 3die Valgkreds (Leth) udtalte, at man kunde i Stedet for „personligt Arbejde“ sætte „personlig Virksomhed“; det tror jeg nu vilde blive rent rangalt (Leth: Jeg sagde „egen Virksomhed“). Ja, det bliver ganske det Samme. Jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, som det ærede Medlem godt veed, stiftes der i Arbejdsklassen ikke et eneste Ægtefælskab uden paa Grundlag af fælles Arbejde. Hvorledes skulde Konen da kunne faae den Retstilling, at hendes personlige eller egen Virksomhed her skulde være undtagen fra at bidrage til Familiens Opføls? Det er saaledes unaturligt og stridende mod alle vore praktiske Forhold, at jeg vilde betragte det som alt Andet end klogt at vedtage noget Saadant. Og i hvor mange andre Forhold end Arbejderforholdene beror ikke Familiens Eksistens væsentlig paa Konens Virksomhed ikke alene i Huset, men udenfor Huset? Hvor mange gifte Kvinder ere ikke Lærere og i andre Virksomheder, som væsentlig støtte Familiens Opføls, og det saaledes, at Familien ligesom er grundet paa denne Støtte? Man har indgaaet Ægtefælskab, fordi man fra begge Sider kunde skaffe Underhold til denne Familie. Jeg skal være meget villig til